

Z ULICE se do útulku dostávají kočky často nemocné, týrané a vyhladovělé. Přestože jim zde chybí prostor, je pro ně přeplněný útulek jedinou záchranou

Kočky do guláše

Vládní reformy neminou nikoho. Přežijí je kočky bez domova?

Trochu se bojím, že se tenhle rok stane našemu útulku osudným,“ strachuje se drobná, pětáctýřicetiletá dr. ing. Eva Vrbová, jednatelka Pražského spolku ochránců zvířat, která si už svůj život bez každodenní péče o opuštěné kočky neumí vůbec představit. Obává se nachystaných „reform“. Peněz pro opuštěná zvířata nebylo nikdy dost a rok 2008 jim teď bičem vládních opatření hrozí ještě větší bídou. „Je dopředu jasné, že počty opuštěných zvířat porostou, protože spousta lidí na péči o ně už prostě nebudou peníze. Bohužel je možné, že to finančně nezvládneme ani my,“ dodává.

Starejte se sami

Poslední roky přispíval magistrát Pražskému spolku ochránců zvířat grantem ve výši padesát tisíc korun. „Provoz útulku nás sice stojí mnohem větší částky, ale vzhledem k tomu, že nás nad vodou drží každá stokoruna, je pro nás těch pravidelných padesát tisíc podstatnou částkou,“ vysvětluje Eva Vrbová.

Pro letošek však Pražský spolek ochránců zvířat přišel se svou žádostí zkrátka. Grant na péči o opuštěná zvířata totiž pražský magistrát vůbec nevypsal. „Praha prý šetří na olympiádu, sdělili mi magistrátní úředníci z odboru péče o ochranu životního prostředí, mimo protokol,“ zoufá si Eva Vrbová. Provozováním jediného útulku pro

psy a jediného pro kočky si tak magistrát „odškrtne“ veškerou péči o opuštěná pražská zvířata. A že mají přeplněno? To už je holt směla. Starejte se, hodní lidé, sami.

Ať je koček milion

„Počet bezprizorných koček se jen v pražských ulicích celkem odhaduje na strašlivé číslo – třicet až padesát tisíc,“ líčí Eva Vrbová a je na ní přítom vidět, že kdyby mohla, nejspíš by se všech ujala sama. Členkou spolku ochránců zvířat je již třináct let. „Staráme se hlavně o opuštěná, poraněná, nemocná a týraná zvířata. Kdyby to jen trochu šlo, pomohli bychom každé kočce.“ Bohužel to není možné. Prostory pražského útulku na Palmovce totiž kapacitně nestačí, stejně tak další dvě malé místnůstky soukromých prostor jsou kočkami přeplněné. Přibírat další se rovná jisté sebevraždě. „Nad každou kočkou, kterou musím odmítnout, ještě vždycky dlouho po večerech přemýšlím,“ přiznává Jana Chlanová, vedoucí útulku. Ve dveřích malého prostoru užasnu. „A tak volám jako hrom, ať je koček milion!“ Kočky jsou tu všude. Trůní na okenních parapetech, majestátně sedí na skříních, hřejí se na topení, mžourají z pelíšků, dřepí v papírových krabíčkách, přetlačují se u misek s granulemi. Lítají po dvou malých místnůstkách sem tam, honí se a válí v chaotickém klubku. Nehnutě se hřejí jedna o druhou. Jen jedna šedobílá

se ničeho neúčastní a jen opatrně vykukuje z kotce. „To je naše Fionka, ta se koček bojí,“ směje se Eva Vrbová. „Chápu, že vám to může vyznít zvláštně, ale ona prostě kočky vážně nemá ráda. Ta by se teď nejmíc ze všech potřebovala dostat do nějaké klidné rodiny. Čekám nové zájemce, tak uvidíme, jak to dopadne,“ dumá Vrbová.

A kočky taky žerou?

„Tak kterou?“ Mladý pár kolem třiceti, Čech s Angličankou, stojí bezradně uprostřed místnosti. Přišli jako hrdí zachránci pro bezbranné zvířátko, a teď nerozhodně těkají pohledem z kočky na kočku. „No chtěla jsi tu šedou, ne?“ „No jo, ale ta před námi utekla.“ „Tak teda toho černého kocoura?“ Nerozhodný povzdech. „Vezměte si tu, která se vám bude líbit nejmíc ze všech,“

Foto: Flash photo agency

JAK PŘEŽÍT reformy přemýšlejší ochránci zvířat. Vysoké ceny energií a kočičího žrádla totiž hrozí útulkům zánikem

nenutí nikoho do ničeho Eva Vrbová. Sice dobře ví, které z jejich koček touží po domově nejvíc a ráda by i našla rodinu pro samotářskou Fionu, ale na prvním místě je pro ni souznění majitele s kočkou. „Zájemce musí být přesvědčen o tom, že ta, kterou si vybral, je ta jeho pravá. Kočka musí dát svému člověku důvěru a cítit, že ji má rád a že se o ni postará,“ podotýká Eva Vrbová. Naložit kočku do přepravky a odvézt si ji domů je totiž prý to nejménší. „Spousta lidí není připravena na to, že zvíře potřebuje péči, občas doktora a někdo bývá překvapen i tím, že musí pravidelně jíst.“ Zvíře pak může znovu skončit na ulici. „V lepší variantě nám ho vrátí, a i to je pro nebohrou kočku, která si někde horko těžko zvykne, hrozná,“ popisuje Vrbová. Navzdory všemu se spolku daří zachránit ročně stovky koček. „Každý z nás aktivně vyhledává nové majitele, takže v průměru umístíme k hodným lidem okolo šesti stovek vyléčených a očkovaných zvířat. O své kočky pečují doktorka Vrbová každý den a začala s tím před patnácti lety. Ujala

se tehdy zraněného opuštěného kocoura s rozdrčeným kloubem. Tvrdili, že nemá šanci, ona ale na Brněnské veterinární fakultě našla specialistu. Kocoura tam někdo musel odvézt. S manželem vybrali úspory a koupili auto. „Doma se mi smáli, že vezu na operaci kočku.“ Když se kocour uzdravil, nikdo tomu nechtěl věřit. Dneska už své miláčky léčí Eva Vrbová sama. „Sice jsem doktorka, ne zvěrolékařka, jenže mám za tu dobu tolik špatných zkušeností, že jsem se to radši naučila sama.“ Pracovala ve vědě, ale aby uživila kočky, musela si najít výnosnější zaměstnání. Do práce chodí sice na devátou, ale buď se už před šestou. Není jinak zbytí, zvířata ji potřebují. Musí je nakrmit a těm nemocným podat léky. Vyčistit záchody, uklidit pelíšky, vytřít dezinfekcí, sbalit špinavé deky. Podrbat, pohladit, vlídně promluvit. Vyráží do práce, přes den přemýšlí nad novými léky, obědvá v kanceláři. Místo domů míří zpátky ke kočkám, v posteli je o půlnoci.

„Jinak se to dělat nedá. Vychovala jsem syna a tohle všechno jsou moje děti stejně jako on.“

Bez nároku na plat

Podobně jako Eva Vrbová fungují všichni z Pražského spolku ochránců zvířat. „Jsme občanské sdružení, všechno je u nás stojí a padá s dobrovolností. Každý dělá, co může, podporujeme i dobrovolníky, kteří se o kočky starají ve svých bytech.“ Práci ve spolku se věnují všichni bez nároku na jakoukoli mzdu. „Platíme jen dvě pečovatelky, pro které je práce v útulku na Palmovce zaměstnáním.“ Peníze spolek shání, kde se dá. Něco dají drobní sponzoři, valnou většinu však financují členky spolku samy. „Na provoz útulku padne celý můj plat. Když mi kolegyně vyprávějí o tom, jaké si koupily boty nebo šaty, mě jen napadne, kolik za to mohlo být konzerv jídla pro kočky,“ směje se Vrbová. Každá pomoc je v útulku vítána – pelíšky, deky, stelivo. I stokoruna pomůže. „Jen kdyby chtěl někdo přinést konzervy, měl by se raději zeptat předem, kontakt najde na www.psoz.cz,“ směje se Vrbová. Že by kočky kupovaly Whiskas? Jsou tu rádi i za nabídku dopravy nebo možnosti inzerovat zvířata k umístění. „Snažíme se zvířatům pomoci, jak to jenom jde. Naším velkým snem byl nový útulek s výběhem někde na kraji Prahy, aby zvířata nestrávila celý život zavřená v místnostech bez vzduchu a slunce. Teď ale budeme rádi, když zvládneme tento rok,“ zvažní Vrbová. Můžeme jen doufat, že kočky reformy přežijí. Magistrát se prý „pochlapil“ a rozhodl o dodatečném finančním příspěvku.

Radka Chromovská

